

diga, af tankelagarna bestämda förhållandet mellan begreppets delar och momenter.

Försöken att utifrån gifva det tänkande väsendet eller sjelfmedvetandet ett innehåll, hvorigenom det kunde blifva ett verkligt och bestämdt sjelfmedvetande eller person, hade således strandat, och hvad var naturligare då, än uppkomsten af den tanken, att sjelfmedvetandets innehåll ej vore detsamma utifrån meddeladt, utan härflöte ur anden sjelf. Denna åsigt ömfattades af Leibnitz i hans lära om monaderna, sjelfständiga perceptionskrafter, förbundna till ett system under en högsta monad, men skilda från hvarandra genom för hvarje egendomliga kvaliteter, bestående såsom särskilda uppfattningssätt eller vyer, representationes scenographicæ, af det samma absoluta, hvilket ingick i hvarje monad, om ock blott potentielt och outveckladt. Ett fel härvid var dock, att dessa monadernas perceptioner fattades såsom till sitt innehåll ett annat, än den percipierande monaden sjelf och dess modi. De fattades nämligen såsom särskilda afspeglingar för hvar och en monad af samma universum eller af samma monadernes totalitet, men då monaderna sattes såsom särskilda reali-